

Sprawa C-16/24 [Sinalov]ⁱ

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data wpływu:

11 stycznia 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Sofijski gradski syd (Bułgaria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

11 stycznia 2024 r.

Postępowanie karne przeciwko:

YR

WV

AN

WY

Przedmiot postępowania głównego

Spór dotyczący właściwości między sędzią krajowym a jego dyrektorem administracyjnym w odniesieniu do sposobu, w jaki jest stosowana ustanowiona w państwie członkowskim zasada losowego wyboru przy przydzielaniu spraw. Zgodność z zasadą niezawisłości sądu jako emanacji państwa prawnego, w sytuacji gdy system losowego przydzielania spraw jest interpretowany i stosowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by sędzia krajowy dokonał niezależnej oceny kwestii, czy jest właściwy do rozpoznania sprawy karnej przydzielonej mu przez dyrektora administracyjnego, w związku z czym – po tym gdy ten sędzia przekazał tę sprawę według właściwości bezpośrednio innemu sędziemu tego samego sądu, bez sankcji dyrektora administracyjnego, a ten drugi sędzia przyjął sprawę do rozpoznania i, ponownie bez sankcji tego

ⁱ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

dyrektora, stwierdził, że dla celów określenia jego właściwości do rozpoznania sprawy konieczne jest wysłuchanie stron w sprawie – przeciwko obu sędziom wszczęto postępowanie dyscyplinarne ze względu na naruszenie powagi władzy sądowniczej i niewykonanie obowiązku służbowego.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia prawa Unii Europejskiej na podstawie art. 267 TFUE.

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodna z art. 19 ust. [1 akapit drugi] TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej jest taka wykładnia prawa krajowego – ustanawiająca jako zasadę wymiaru sprawiedliwości losowy wybór sędziów w celu ustalenia, który z nich powinien rozpatrzyć i rozstrzygnąć daną sprawę karną – zgodnie z którą, jeżeli powstaną wątpliwości, czy zasada ta została naruszona w ramach danej, już przydzielonej przez dyrektora administracyjnego, sprawy, wątpliwości te należy rozstrzygnąć w następujący sposób:

1) jest to kwestia o charakterze sądowym, która jest rozstrzygana przez sąd rozpatrujący sprawę, w tym po wysłuchaniu stron i na wypadek zaskarżenia w trybie instancyjnym, lub

2) jest to kwestia o charakterze administracyjnym, przy czym jedynie dyrektor administracyjny jest uprawniony do dokonania takiej oceny,

a także wykładnia, zgodnie z którą – jeżeli sędzia, któremu przydzielono sprawę, przyjmie, że zgodnie z tą zasadą inny sędzia powinien rozpoznać sprawę, i przekaże mu tę sprawę, a drugi sędzia, któremu ją przekazano, zdecyduje, aby najpierw wysłuchać stron w postępowaniu kontradiktoryjnym, a następnie orzec samodzielnie w przedmiocie swojej właściwości – obaj ci sędziowie popełniają przewinienie dyscyplinarne w zakresie, w jakim poprzez swoje działania naruszają powagę władzy sądowniczej i nie wykonują swoich obowiązków służbowych?

Przepisy i orzecznictwo Unii Europejskiej

Traktat o Unii Europejskiej (zwany dalej „TUE”): w szczególności jego art. 19 ust. 1 akapit drugi;

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (zwana dalej „kartą”): w szczególności jej art. 47;

Decyzja ramowa Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej (Dz.U. 2008 r., L 300, s. 42);

Decyzja ramowa Rady 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami (Dz.U. 2004 r., L 335, s. 8); Wydanie specjalne w języku bułgarskim, 2007 r., rozdział 19, tom 7, s. 66);

Wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Polska (System odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów), C-791/19, ECLI:EU:C:2021:596;

Wyrok z dnia 20 kwietnia 2021 r., Repubblica, C-896/19, ECLI:EU:C:2021:311;

Wyrok z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. (Niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego), C-585/18, C-624/18 i C-625/18, ECLI:EU:C:2019:982;

Wyrok z dnia 2 marca 2021 r., A.B. i in. (Powołanie sędziów Sądu Najwyższego – Odwołania), C-824/18, ECLI:EU:C:2021:153;

Wyrok z dnia 5 listopada 2019 r., Komisja/Polska (Niezależność sądów powszechnych), C-192/18, ECLI:EU:C:2019:924;

Wyrok z dnia 24 czerwca 2019 r., Komisja/Polska (Niezależność Sądu Najwyższego), C-619/18, ECLI:EU:C:2019:531.

Przepisy prawa krajowego

Nakazatelno-procesualen kodeks (kodeks postępowania karnego, zwany dalej „NPK”): w szczególności art. 42 ust. 2, art. 44 ust. 1, art. 258;

Zakon za sydebnata vlast (ustawa o władzy sędziowskiej, zwana dalej „ZSW”): w szczególności art. 9 ust. 1, art. 86, 109, art. 306b ust. 1 i 6, art. 307 ust. 2, art. 308, 327.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania

- 1 Od dnia 30 października 2014 r. przed Specializiran nakazatelen syd (wyspecjalizowanym sądem karnym w Sofii, Bułgaria) toczy się postępowanie karne przeciwko czterem osobom w związku z uczestnictwem w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw podatkowych – a mianowicie niepłacenie należnego VAT. Zarzucana działalność przestępcza miała miejsce w okresie od stycznia 2008 r. do dnia 27 marca 2012 r.
- 2 Sprawa karna została przydzielona za pomocą informatycznego mechanizmu, który dokonał losowego wyboru – spośród wszystkich sędziów – sędziego Ivo Hinova. Rozprawa została przeprowadzona przez skład orzekający z udziałem dwóch ławników. Ze względu na śmierć jednego z ławników w 2021 r. i zasadę nienaruszalności składu orzekającego sędzia Ivo Hinov (zwany dalej „sędzią I.H.”), w dniu 19 października 2021 r., zarządził rozpoczęcie rozprawy od początku.

- 3 W dniu 27 lipca 2022 r. Specjaliziran nakazatelen syd (wyspecjalizowany sąd karny) został zlikwidowany, a sprawa została przekazana według właściwości do Sofijski gradski syd (sądu dla miasta Sofia, Bułgaria). W Sofijski gradski syd przywrócono na stanowisko sędziego również sędziego I.H., które zajmuje je również obecnie.
- 4 W dniu 4 sierpnia 2022 r. dyrektor administracyjny Sofijski gradski syd, wydział karny, zastosował mechanizm przydzielania spraw, stosując zasadę losowego wyboru między wszystkimi sędziami w sądzie. Sprawa karna została przydzielona sędzi Hristince Kolevej (zwanej dalej „sędzią H.K.”). Nie rozpatrując kwestii prawnych w sprawie, w dniu 27 września 2023 r. stwierdziła ona, że to sędzia I.H. jest właściwy do rozpoznania sprawy co do istoty. W związku z tym przekazała mu ona sprawę do rozpoznania.
- 5 W dniu 3 października 2023 r. sędzia I.H. wydał akt sądowy, w którym wskazał, że należy przeprowadzić rozprawę jawną w celu wysłuchania stron, w szczególności w odniesieniu do kwestii przestrzegania zasady losowego przydzielania spraw. Strony przedstawiły stanowisko, że sędzia H.K. dopuściła się błędu przy stosowaniu prawa w zakresie, w jakim dany sędzia nie może przekazać sprawy innemu sędziemu do rozpoznania. Są one zdania, że sprawę należy przekazać dyrektorowi administracyjnemu sądu w celu przeprowadzenia nowego losowego wyboru dla celów przydzielenia sprawy.
- 6 W postanowieniu wydanym w dniu 23 listopada 2023 r. sędzia I.H. wskazał, że losowy wybór został przyjęty przez prawodawcę jako zasada organizacji wymiaru sprawiedliwości oraz że każdy sąd jest uprawniony do samodzielnej weryfikacji swojej właściwości. W związku z tym jest on zdania, że kwestia ta ma charakter sądowy (to jest musi być rozstrzygnięta przez sąd, w tym po wniesieniu środka odwoławczego w trybie instancyjnym), a nie charakter administracyjny (to jest nie powinna być rozstrzygana przez dyrektora administracyjnego).
- 7 Po zaskarżeniu aktów przyjętych przez tego sędziego właściwy sąd apelacyjny stwierdził, że jedynie dyrektor administracyjny jest uprawniony do oceny, czy przy pierwotnym przydzielaniu sprawy przestrzegano zasady losowego wyboru.
- 8 Decyzją z dnia 22 grudnia 2023 r. dyrektor administracyjny wszczął postępowanie dyscyplinarne przeciwko sędzi H.K. i sędziemu I.H. Pod względem faktycznym sędzia H.K. jest obwiniona o to, że nie przekazała sprawy do ponownego przydzielenia przez dyrektora administracyjnego (oraz nie umorzyła postępowania i nie wyłączyła się ze sprawy), zaś sędzia I.H. jest obwiniony o to, że przyjął do rozpoznania sprawę, która nie została mu przydzielona w należyty trybie, zgodnie z wymogami Zakon za sydebnata vlast. Pod względem prawnym zachowanie obu sędziów zostało zakwalifikowane jako „działanie naruszające powagę władzy sądowniczej i stanowiące niewykonanie obowiązku służbowego”.

Główne argumenty sędziego i jego dyrektora administracyjnego

- 9 Sędzia I.H., którego skład orzekający jest sądem odsyłającym, kierującym do Trybunału wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym¹, jest zdania, że pociągnięcie go do odpowiedzialności dyscyplinarnej przez prezesa Sofijski gradski syd narusza jego uprawnienia dyskrecjonalne w odniesieniu do jego właściwości do rozpoznania danej sprawy karnej – jako część jego ogólnych uprawnień jako sędziego. Jego zdaniem w tym względzie pojawiają się co najmniej dwa zasadnicze pytania. Pierwszym z nich jest pytanie, czy sąd odsyłający powinien przyjąć, że w rzeczywistości nie ma właściwości do rozstrzygnięcia takiej kwestii, co sprowadza się do uznania, że dokonanie takiej oceny należy wyłącznie do dyrektora administracyjnego. Pytanie drugie dotyczy tego, czy dotychczasowe działania sądu odsyłającego, mające na celu ocenę jego własnej właściwości, faktycznie stanowią przewinienie dyscyplinarne i z tego względu stanowią podstawę do wyłączenia się przez sędziego – w zakresie, w jakim, ze względu na naruszenie powagi wymiaru sprawiedliwości poprzez dokonywanie czynności sądowych w konkretnej sprawie, dany sędzia nie może dalej rozpatrywać tej sprawy.
- 10 Sąd odsyłający przedstawia pokrótce istotę i praktyczne skutki zasady losowego wyboru przy przydzielaniu spraw. Wskazuje on, że nowy system został wprowadzony w celu ograniczenia arbitralności przy przydzielaniu spraw, w odniesieniu do którego tradycyjnie prezes danego sądu wykonuje wyłączne uprawnienia. Losowego wyboru dokonuje się w chwili wniesienia danej sprawy do sądu. Ma on dwie formy, w jakich może się wyrażać. I tak, losowy wybór może być: (i) „automatyczny” (poprzez równomierne elektroniczne przydzielanie zgodnie z kolejnością wpływu spraw) – w takim przypadku sprawa jest rozdzielana między wszystkich sędziów, w tym konkretnym przypadku w wydziale karnym Sofijski gradski syd. Podejście to ma zastosowanie do pierwotnego wniesienia danej sprawy do sądu. Losowy wybór może również mieć formę: (ii) „wyboru określonego sędziego”, to jest formę „ręcznego przydzielenia”. To drugie podejście ma zastosowanie zasadniczo w przypadkach, gdy pierwsza sprawa została przydzielona najpierw danemu sędziemu, który przekazał ją innemu organowi (na przykład prokuratorowi w celu usunięcia uchybienia proceduralnego lub innemu sądowi, który uznał za właściwy), a następnie tę samą sprawę przekazuje się ponownie do sądu. W tym przypadku sprawa zostaje przydzielona bezpośrednio temu samemu sędziemu.
- 11 Tymczasem zdaniem sądu odsyłającego nic w prawie krajowym nie dotyczy kwestii, kto jest właściwy do dokonania oceny, czy dyrektor administracyjny prawidłowo skorzystał z przysługującego mu uprawnienia związanego

¹ Uwaga tłumacza: Pierwotne postanowienie odsyłające z dnia 11 stycznia 2024 r. zostało wydane przez sędziego w składzie jednoosobowym jako przewodniczącego składu orzekającego. Następnie, postanowieniem z dnia 15 stycznia 2024 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 17 stycznia 2024 r., jego czynności zostały potwierdzone przez cały skład orzekający, czyli przez sędziego i dwóch ławników.

z przestrzeganiem zasady losowego wyboru. W szczególności, czy prawidłowo przydzielił on sprawę w ramach pierwszej opcji, między wszystkimi sędziami, czy też powinien był ją przydzielić w ramach drugiej opcji – dokładnie określonego sędziemu. Sąd odsyłający jest zdania, że w tym względzie można zająć dwa stanowiska.

- 12 Zgodnie z pierwszym stanowiskiem, jeżeli ustawodawca krajowy uznał losowy wybór za zasadę organizacji wymiaru sprawiedliwości, oznacza to, że chodzi o istotny element zgodności z prawem procesu sądowego. W konsekwencji znajduje zastosowanie ogólna zasada, zgodnie z którą sędzia, któremu przydzielono sprawę, jest uprawniony do oceny swojej własnej właściwości, w tym przestrzegania zasady losowego wyboru przy przydzielaniu tej sprawy. Zgodnie z tym stanowiskiem zasada losowego przydzielania spraw jest realizowana na dwóch etapach. Na pierwszym etapie przeprowadza je dyrektor administracyjny, który przydziela sprawę danemu sędziemu, z wykorzystaniem jednej z dwóch form wyrażenia jego oceny. Odbywa się to w ramach postępowania administracyjnego, bez udziału stron. Na drugim etapie sędzia, któremu przydzielono sprawę, dokonuje niezależnej oceny, co następuje w ramach postępowania sądowego, z uwzględnieniem wszelkich właściwych temu postępowaniu gwarancji – a mianowicie wysłuchania stron i kontroli wyższych instancji.
- 13 Drugie stanowisko polega na tym, że kontrola przestrzegania tej zasady należy wyłącznie do dyrektora administracyjnego. Jeżeli sędzia, któremu przydzielono sprawę, uzna, że została mu ona przydzielona nieprawidłowo, powinien on w pierwszej kolejności poinformować o tym dyrektora administracyjnego – który powinien przeprowadzić ocenę, czy należy dokonać nowego przydzielenia sprawy. To właśnie to stanowisko zostało przyjęte przez Administratiwen syd (sąd apelacyjny) i dyrektora administracyjnego Sofijski gradski syd, który wszczął postępowanie dyscyplinarne przeciwko sędziom I.H. i H.K. Dyrektor administracyjny uznał, że jako jedyny jest uprawniony do dokonania takiej oceny, w związku z czym do sędzi H.K. należy najpierw przekazanie mu sprawy wraz z istotnym uzasadnieniem, tak aby umożliwić mu wypowiedzenie się w przedmiocie właściwości w odniesieniu do dalszego przydzielenia sprawy. Analogicznie sędzia I.H. powinien był, po otrzymaniu sprawy od sędzi H.K., przekazać ją bezpośrednio dyrektorowi administracyjnemu w celu dokonania tej oceny, a nie samodzielnie decydować, czy jest uprawniony do rozpoznania sprawy – bez sankcji dyrektora administracyjnego danego sądu.
- 14 Niezależnie od wszystkiego, sąd odsyłający podkreśla, że na podstawie prawa krajowego nie jest jasne, czy dyrektor administracyjny dysponuje uprawnieniami kierowniczymi w stosunku do sędziego przy ocenie właściwości sędziego do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w ściśle określonym aspekcie – przestrzegania zasady losowego wyboru.

Zwięzłe uzasadnienie odesłania prejudycjalnego

- 15 Sąd odsyłający zauważa w pierwszej kolejności, że sprawa w postępowaniu głównym dotyczy kwestii winy lub niewinności osób oskarżonych o udział w zorganizowanej grupie przestępczej i uchylania się od obowiązków w zakresie VAT. Aby stwierdzić ich winę, określenie ich kary powinno wziąć pod uwagę decyzję ramową 2008/841/WSiSW oraz decyzję ramową 2004/757/WSiSW. Ponieważ w postępowaniu głównym ma zastosowanie prawo wtórne, zastosowanie mają również art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 47 karty. Sprawa w postępowaniu głównym powinna zostać zbadana przez niezawisły sąd w rozumieniu prawa Unii.
- 16 Zdaniem sądu odsyłającego chodzi przede wszystkim o niezawisłość sędziego przy wykonywaniu jego uprawnień do oceny w zakresie jego własnej właściwości do rozpoznania danej sprawy (właściwość z punktu widzenia stosowania zasady losowego wyboru). Należałoby zatem ustalić, czy niezawisłość ta jest zagrożona, jeżeli wspomniana ocena może być dokonana wyłącznie przez dyrektora administracyjnego danego sądu i jeżeli stanowisko odpowiedniego składu orzekającego, zgodnie z którym skład ten ma taką właściwość, jest uznawane przez dyrektora administracyjnego za przewinienie dyscyplinarne.
- 17 W tym względzie sąd odsyłający przypomina, że zdaniem Trybunału, o ile organizacja wymiaru sprawiedliwości stanowi krajowy problem prawny, o tyle organizacja ta musi zapewnić niezawisłość sędziowską, aby zagwarantować ochronę państwa prawnego jako wartość o pierwszorzędym znaczeniu. Dotyczy to również organizacji przepisów regulujących prowadzenie postępowań dyscyplinarnych przeciwko sędziom.
- 18 Sąd odsyłający wskazuje, że Trybunał uważa, iż niezawisłość sędziego dotyczy władzy ustawodawczej i wykonawczej. Tymczasem w niniejszej sprawie kwestia niezawisłości sędziego została podniesiona w świetle jego relacji z dyrektorem administracyjnym, i to tylko w jednym aspekcie – oceny prawidłowego stosowania zasady losowego wyboru, dokonanej już przez dyrektora administracyjnego.
- 19 Należy jednak zauważyć, że zadaniem dyrektora administracyjnego jest stworzenie warunków niezbędnych do sprawowania wymiaru sprawiedliwości, lecz sam nie wydaje on rozstrzygnięcia w danej sprawie. Tak więc w ramach systemu sądownictwa – wykonując swoje uprawnienia w zakresie przydzielania spraw – prezes danego sądu wykonuje jedynie uprawnienia wykonawcze, lecz nie uprawnienia sędziowskie. Uprawnienia te są jasno rozdzielone – uprawnienia sędziowskie są wykonywane przez sędziego (w stosunku do spraw, którą ma on rozpoznać), a uprawnienia wykonawcze przysługują dyrektorowi administracyjnemu (w stosunku do sądu, którym zarządza).
- 20 Ponadto zgodnie z orzecznictwem Trybunału elementem niezawisłości sądu jest jego niepodleganie wpływowi czynników zewnętrznych. Kwestia ta pojawia się

w postępowaniu głównym, ponieważ czynnik zewnętrzny – jakim jest dyrektor administracyjny – podkreśla, że wyłącznie on może dokonać oceny, który sędzia powinien rozpoznać sprawę, zgodnie ze stosowaniem zasady losowego wyboru.

- 21 Trybunał wskazuje również, że wymóg niezawisłości zakłada możliwość wykonywania przez sędziego jego funkcji w sposób w pełni samodzielny, bez podległości w ramach hierarchii służbowej, bez podporządkowania komukolwiek, w sposób wolny od nakazów czy wytycznych z jakiegokolwiek źródła, pozostając w ten sposób pod ochroną przed ingerencją i naciskami z zewnątrz, które mogą zagrozić niezależności osądu jego członków i wpływać na ich rozstrzygnięcia.
- 22 W postępowaniu głównym dyrektor administracyjny kwestionuje możliwość dokonania przez sędziego oceny jego własnej właściwości, wskazując, że to jemu przysługują wyłączne uprawnienia w tym względzie i że jego rozstrzygnięcie jest wiążące dla sędziego. Zdaniem sądu odsyłającego chodzi tu o formę nacisku zewnętrznego, ponieważ chodzi tu o problem związany ze stosowaniem zasady wymiaru sprawiedliwości. Tymczasem dyrektor administracyjny jest podmiotem zewnętrznym w stosunku do tego wymiaru sprawiedliwości.
- 23 Zdaniem sądu odsyłającego w świetle orzecznictwa Trybunału, zastosowanego do niniejszej sprawy, należy rozumieć, że wymóg niezawisłości sądu ma zastosowanie od chwili wyznaczenia danego sędziego do rozpoznania i rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. Od tego momentu jego niezawisłość staje się wartością, od tego momentu nie może on podlegać naciskom w odniesieniu do rozstrzygnięć, jakie przyjmuje w toku rozpoznania i rozstrzygania tej sprawy. Dotyczy to również rozstrzygnięć dotyczących jego własnej właściwości.
- 24 W postępowaniu głównym sędzia H.K. została początkowo prawidłowo wyznaczona przez dyrektora administracyjnego do rozpoznania sprawy w postępowaniu głównym. Nie można uznać, że pozostaje ona pod jego kontrolą i nie może sama rozstrzygnąć kwestii swojej właściwości do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, zgodnie z zasadą losowego wyboru – a zamiast tego powinna ona zażądać od niego ponownego przydzielenia sprawy. Gdyby uznać, że sędzia H.K. jest uprawniona do samodzielnego dokonania oceny swojej własnej właściwości do rozpoznania sprawy, oznaczałoby to przyznanie jej uprawnienia do samodzielnego przekazania sprawy sędziemu I.H. w zakresie, w jakim uznała ona, że to właśnie on powinien rozpoznać sprawę. Wynikałoby z tego również konieczność przyznania sędziemu I.H. prawa do samodzielnej oceny – po przekazaniu mu tej sprawy – jego właściwości do jej rozpoznania, zgodnie z zasadą losowego wyboru, w tym prawa do podjęcia decyzji o wysłuchaniu stron przed dojściem do wniosku w tym względzie, bez przekazania tej decyzji dyrektorowi administracyjnemu.
- 25 Natomiast gdyby przyjąć stanowisko dyrektora administracyjnego, prowadziłoby to do tego, że sędzia, który powinien rozpoznać i rozstrzygnąć konkretną sprawę, byłby całkowicie zależny od woli dyrektora administracyjnego w odniesieniu do określonego aspektu jego własnej właściwości do rozpoznania i rozstrzygnięcia

tej sprawy, bez możliwości samodzielnego dokonania takiej oceny. Zdaniem sądu odsyłającego prowadzi to do wniosku dotyczącego sądu, który – właśnie w tym aspekcie (oceny jego właściwości do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w świetle zasady losowego wyboru) – jest zależny od dyrektora administracyjnego.

- 26 Następnie sąd odsyłający zastanawia się nad kwestią, czy w wyniku wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko sędziemu I.H. nie zostanie podważone zaufanie publiczne do funkcjonowania i niezawisłości władzy sądowiczej. W tym względzie należy przypomnieć, że Trybunał Sprawiedliwości uznał, że postępowanie dyscyplinarne przeciwko sędziemu nie powinno stanowić środka kontroli treści wydanego przez niego orzeczenia sądowego oraz że system pociągnięcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej powinien być zorganizowany w sposób pozwalający uniknąć sytuacji, w której samo wydanie orzeczenia przez sędziego skutkowałoby ryzykiem pociągnięcia go do odpowiedzialności dyscyplinarnej.
- 27 Zdaniem sądu odsyłającego przesłanki te nie zostały spełnione w sprawie w postępowaniu głównym, ponieważ postępowanie dyscyplinarne przeciwko sędzi H.K. i sędziemu I.H. dotyczy treści wydanych przez nich na piśmie orzeczeń sądowych. Prawdziwym celem jest zarzucenie im, że treść ta nie jest taka, jaka powinna być zdaniem dyrektora administracyjnego. A gdy chodzi o postępowanie dyscyplinarne w związku z treścią orzeczenia sądu, zdaniem Trybunału odpowiedzialność dyscyplinarną można ponieść wyłącznie w „całkowicie wyjątkowych wypadkach”. Są to „poważne i w pełni niepodlegające wyjaśnieniu naruszenia ze strony sędziów, takie jak na przykład umyślne naruszenie ze względu na brak działania w dobrej wierze lub wyjątkowo ciężkie zaniedbanie przy stosowaniu przepisów prawa krajowego lub prawa Unii, których przestrzeganie należy zapewnić, lub samowolne czynności lub odmowa wymiaru sprawiedliwości”.
- 28 Sąd odsyłający stwierdza, że orzeczenie obu sędziów o dokonaniu samodzielnej oceny ich własnej właściwości do rozpoznania sprawy w postępowaniu głównym nie może być uznane za takie wyjątkowo poważne naruszenie prawa. Chodzi tu o sporne wykonanie uprawnień. Obaj sędziowie są zdania, że określone uprawnienie (ocena ich własnej właściwości w aspekcie przestrzegania zasady losowego wyboru) może być wykonane wyłącznie przez sąd, lecz nie przez dyrektora administracyjnego. Natomiast dyrektor administracyjny nie tylko uznał, że jedynie on ma takie uprawnienie, lecz również że obaj sędziowie popełnili przewinienie dyscyplinarne, ponieważ zakwestionowali to jego uprawnienie. Ponadto wskazano, że obaj sędziowie należycie uzasadnili wydane w tym względzie akty sądowe. Tymczasem dyrektor administracyjny nie zbadał tej okoliczności i nie dokonał żadnej oceny co do istnienia zwykłego błędu przy stosowaniu prawa. Faktycznie wykorzystał on postępowanie dyscyplinarne jako środek ochrony swojego wyłącznego uprawnienia związanego z rozstrzygnięciem kwestii prawidłowego stosowania zasady losowego wyboru.

- 29 Wreszcie sąd odsyłający podkreśla, że wymóg niezawisłości sędziowskiej nie jest celem samym w sobie, lecz służy prawu do obrony stron, które wyraża się w formie prawa do bycia wysłuchanym. Działanie sędziego I.H., za które ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną, miało na celu umożliwienie stronom zajęcia stanowiska w przedmiocie przestrzegania zasady losowego wyboru – przy pierwotnym przydzieleniu sprawy przez dyrektora administracyjnego i przy przekazaniu sprawy przez sędzię H.K. sędziemu I.H. Poprzez to działanie faktycznie zapewniono skuteczną ochronę stron, konkretnie w ramach rozstrzygnięcia tej kwestii, ponieważ uwzględniono ich stanowisko. Natomiast gdyby kwestia ta została pozostawiona do rozstrzygnięcia w trybie administracyjnym przez dyrektora administracyjnego, uczyniłby on to według własnego uznania, bez wysłuchania stron.
- 30 Podsumowując, zdaniem sądu odsyłającego w niniejszej sprawie należałoby ocenić, czy zasada niezawisłości sędziowskiej jest zagwarantowana jako emanacja państwa prawnego. Zdaniem tego sądu można zapewnić żywotność praw, jakie obywatele wywodzą z prawa Unii, jedynie gdy prawa te są chronione przez niezawisły sąd. Ta niezawisłość powinna zaś powstawać wraz z przydzielaniem danej sprawy. Od tego momentu sędzia powinien ponosić pełną odpowiedzialność za jej rozstrzygnięcie. Jego błędy powinny być poprawione przez strony, w trybie zaskarżenia w trybie instancyjnym, lub przez instancje wyższego stopnia – z urzędu. Gdyby przyjąć, że dyrektor administracyjny sprawuje kontrolę nad daną sprawą po jej przydzieleniu – nawet tylko w jednym z aspektów tej sprawy (w tym przypadku przestrzegania zasady losowego wyboru) – to nie można byłoby przyjąć, że sąd jest w pełni niezawisły.